ч. 131 (11.099). Львів, четвер 16. червня 1927. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

II. нота СРСР.

Львів, 15. червня 1927.

Друга нота союзного радянського уряду до Польщі в справі вбивства посла Войкова на варшавському залізничому двірці є до деякої міри несподіванкою для польської дипльоматії та цілого польського уряду. Появилися в пресі вже навіть вістки про те, що уряд на ту ноту взагалі відповідати не буде, бо вважає її не дипльоматичним актом, але агітаційною відозвою.

В першій частині нота не жалує компліментів і признання для польського уряду за те, що він так сильно варшавський замах осуджує і що виявляє добру волю дати навіть відшкодування родині покійного, але зате в другій частині тим сильніше робить нота польський уряд відповідальним за смерть Войкова і домагається від нього не тільки гострої кари для вбийника, але й для незнаних його спільників, а далі то й висуває домагання, що межують з вмішуванням СРСР у внутрішні справи Польщі. До такої категорії слід врахувати домагання участи представника СРСР у слідстві та видалення з Польщі всіх підозрілих для більшовиків у протирадянській акції російських емігрантів. Самозрозуміле, що вся дотеперішня добра воля польського уряду йти на всякі уступки, щоби не допустити до прикрих наслідків з причини убивства, показалася надаремною. Більшовики несклонні видно признати вповні тієї доброї волі, доказом чого остання нота.

Своїм змістом і домаганнями розчарувала вона не тільки варшавські урядові кола, але всю польську прилюдну опінію. Видно це наглядно з голосів усеї польської пресі, передовсім варшавської, що ту II-гу більшовицьку ноту сильно осуджує. Зближений до урядових кол „Глос Правди“ пише про неї ось що:

„гострий і визиваючий тон ноти і голословні закиди, побудовані найочевидніше на інформаціях, що походять з крівавих кабінетів „чрезвичайки“, які безконечну скількість разів і при кожній пригідній до того нагоді підносили Совіти і завсіди пришпилювані польським урядом як клевети, утруднюють спокійну дискусію... Уступ про організацію „террору і бандитських нападів“ повинен був Літвінов спрямувати до своїх найближчих і найсердечніших товаришів...“

Знавець міжнародного права п. Стронський застановляється у свому органі „Варшавянка“ над цеюж нотою і характеризує її ось як:

„Коли уряд СРСР., не вміючи очевидно оцінити незвичайної поправности польського уряду і взагалі Польщі по тім нещастю, хоч на вступі стверджує це з доволенням, починає витягати закиди з широкого поля, то невже уявляє собі, що польський уряд буде терпеливо вислухувати напімнень і доган, так немов би саме уряд СРСР був єдиним висловником законности і поправности а польський уряд їх запереченням?... Під позором ствердження, що не годиться з оцінкою причини замаху, висуває уряд СРСР. заключення, що уряд Великої Британії зворохобив темні сили наслідком свідомого зірвання взаємин зі СРСР. Але чейже того роду осуджування діяльности британського уряду з причини випадку на варшавському двірці не можуть бути взагалі предметом дискусії в дипльоматичних нотах між урядом СРСР. і урядом Польщі. Свою думку про уряд В. Британії нехай СРСР. висказує в нотах до неї а не в нотах до Польщі также як уряд В. Британії свою думку про уряд СРСР. висказує не в нотах до польського а до радянського уряду. Уряд СРСР. нарікає, що деякі російські емігранти дістають польське горожанство, але чейже звідси далеко ще до рознузданого поступовання СРСР., де приймається врочисте втікаючих з Польщі або урядово вимінених чи виєднаних Домбалів, Вечоркевичів, Багінських, що в Польщі поповнювали злочини проти держави. Домагається уряд СРСР., щоби видалити з Польщі російських емігрантів, яких політичні переконання спрямовані проти СРСР, але чи не розуміє він, що взагалі початок згадки про те треба відложити до хвилі, коли уряд СРСР видалить з радянського простору чинники третього інтернаціоналу, якого політичні почини спрямовані проти Польщі та інших держав?... В Польщі — кінчить Стронський свою статтю — не бажають загнення і роблять усе, щоби його оминути, а що дальша подібна виміна нот мусить довести до зогнення, найкраще буде не підсичувати його спором, що ведеться без річевих підстав“.

Ці два голоси варшавської преси, як бачимо, далекої собі ідеальогічно, доказують, що вся польська прилюдна опінія є проти висунених більшовицьких домагань. В тому напрямі і вся правиця і вся т. зв. лівиця, крім очевидно комуністів, підтримує польський уряд проти СРСР. Остання нота Літвінова внесла без сумніву деяку комплікацію у польсько-радянські відносини. Появилося нове напруження. Більшовики чекають на відповідь. Якщо це правда, що польський уряд не буде на неї відповідати, то таке зігнорування ноти ще більше ускладнилоб напруження між обома державами. Бож хіба більшовицький уряд в безконечність на відповідь не чекав би, а мусів би і на польську мовчанку якось зареагувати. Невже тоді над Европою повислаб перспективи наслідків Сараєва з 1914 р. Не можна нічого предсказати, та думаємо, що вже найближчі дні горизонт вияснять. Що Польща не рветься до війни, на це дала наглядний доказ своїм становищем до варшавськ. замаху на Войкова. Та не думаємо, щоби й СРСР такої війни бажав. Вона для нього не тільки небажана, але й страшна. Колиж так, то друга нота СРСР, якщо вона осталаб не тільки без задоволення висунених у ній домагань, але навіть без відповіди, і не потягнулаб за собою відповідної та гідної реакції зі сторони СРСР, сталаб черговою компромітацією дипльоматії Радянського Союзу.

Українці Волинської Землі!

Вслід за розписанням громадських виборів у Сх. Галичині польський уряд видав розпорядження перепровадити вибори на Волині.

19-го червня (в неділю) по цілій Волині кожна сільська громада має вибрати своїх уповноважених до волосного зібрання, на якому вже будуть обрані члени волосної Ради, Повітового Соймику а також члени волосного управління (війт, його заступник).

Попередні волосні Ради і Повітові Соймики в більшости провадили волосну і повітову господарку не на користь нашого українського селянства. Про наказних війтів нема вже що й казати: добре далися в знаки ті накинені польською адміністрацією чужинці.

Тепер, не вважаючи на всі недостачі виборчого закону, є можливість нашому народові хоч по-части взяти волосну і повітову господарку в свої руки, щоби самим нам у себе господарити, стежити за справедливим розподілом податків, контролювати ріжні видатки, маючи на увазі тільки дійсні потреби господаря нашої землі — українського селянина. А для того треба вибрати до волосних Рад і Повітових Соймиків лише своїх людей, українців, а не усяких чужинців.

Отже тільки своїх людей ви повинні 19. цього червня післати до волосного Зібрання. А ті ваші вибранці повинні бути розумні, чесні, сміливі люди. Не піддавайтеся ріжним приманчивим словам-обіцянкам тих людей, що знову хотіли-б у волостях панувати; досить уже їхнього господарювання!

Підчас виборів треба оминати між собою всяких колотнеч та партійної гризні.

Національний обовязок кличе нас стати єдиним спільним українським фронтом і вибірати людей тільки достойних, не вважаючи на їх партійну приналежність.

Щоби ні один український голос не пропав — ніхто не повинен ухилятися від участи в громадських виборах: і чоловіки і жінки, хлопці і дівчата, — всі, кому скінчився 21 рік життя і хто мешкає в громаді не менше 10 місяців — повинен прийти на вибори і подати свій голос за своїх людей-українців, за чесних і сміливих борців за народню справу, а не за хрунів, боягузів чи панських підлизників.

Потім на зібранні у волостях, коли буде вибиратися волосну Раду, виборці наші не повинні виставляти богато списків, щоб не розбивати своїх голосів. Найкраще подати один український список і тільки на нього всім голосувати.

Отже покажіть, українці Волині, свою громадянську зрілість. Докажіть, що ви є єдині господарі на своїй землі, що тільки вам належить право кермувати своїми громадськими установами, що досить уже чужих опікунів.

І тому всі як один ставайте до виборів. Памятайте, що в єднанні — сила.

До єднання і спільного національного фронту в імя добра Українського Народу кличе вас Українська Парляментарна Репрезентація.

Посол С. Хруцький
голова.

Посол Б. Козубський, посол С. Назарук
заступники голови.

Поможім здвигнути дім-захист для українських письменників і журналістів у Яминій. Засвідчім ділом зрозуміння важкої культурної праці і виявім свою вдячність українським робітникам пера!

Жертви слати на адресу: Львів, Підвале 7, Земельний Банк Гіпотечний книжечка ч. 1141.

Pr. 234/27. Sąd okręgowy karny we Lwowie po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie zatwierdza w myśl art. 76 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10. maja 1927 r. o prawie prasowem Nr. 45 Dz. U. Rz. P. zajęcie czasopisma pod tyt. „Dilo“ Nr. 126 z dnia 9. czerwca 1927 r. do Lcz. 1/27 pras. a to z powodu art. „do widomu ukrainskoho hromadjanstwa“ zawierającego znamiona występku z § 301 ust. kar. w ustępie od słowa „bo naszu“ do słów „Polaky“ i wydaje w myśl art. 77 powyższego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania drukowanego. Zarządzenia tego pisma odpowiedzialnemu razem wydaje się nakaz by orzeczenie redaktorowi tego czasopisma bezpłatnie w najbliższym numerze umieścił i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w art. 60 cytowanego rozporządzenia. Lwów, dnia 10. czerwca 1922. Hawel

За українську православну церкву.

Український Православний Церковний Зїзд у Луцьку в днях 5—6 червня 1927.

(Звідомлення.)

(Від власного кореспондента.)

(Продовження.)

Після перерви радив зїзд на іншому місці — у салі Малого Театру. Довший час зійшов на вибори Церковного Комітету. Вибрано туди по 2-ох делегатів і поі[...]-ку заступникові делегата від кожного повіту з українським православним населенням. Кандидатів мали право зголошувати лише делегати даних повітів, вибірав увесь зїзд. Запікавлення і жвавість, з якими переводжено вибори, свідчили про розуміння присутніми ваги Комітету і їх надії на нього. (Список делегатів подамо окремо).

З огляду на спізнену пору й обмежений час для нарад (у винайміленій салі театру мала йти вечірня вистава) переставлено порядок нарад настільки, що за найближчу точку принято реферат п. Власовського п. н. Богослужебні книги і реліг.-моральна преса.

Короткий зміст:

Церковні книги і релігійна преса — це частина питання українізації Служби Божої. На зїзді стверджено вже, що 2/3 православних парафій у Польщі, це парафії українські. Виходить, що й 2/3 грошей, які йдуть із парафій до митрополії, це гроші українські. Отже ми маємо повне моральне право спитати: як ці гроші видаткуються, та з окрема — скільки їх призначається на богослужебну літературу й моральні часописи? Як найбільший аргумент проти українізації Богослуження чувко закид, ще нема українських перекладів, нема з чого правити. На цю тему насміхаються навіть — але роблять це ті, які перші повинні подбати, аби не було недостатку в українських богослужебних книгах. Останній епархіяльний зїзд духовенства й мирян Волині, що відбувся у Почаїві в першій половині жовтня 1921 р., ухвалив утворення фахової комісії, яка переклала би на українську мову церковні книжки. Таку саму комісію скликано доперва в квітні 1925 року, а то у такому складі: проф. І. Огієнко, о. Табінський (нинішній ректор кремінецької духовної семінарії) і сен. М. Черкавський. Ця комісія відбула всього одну сесію; ніякої діяльности проявити не могла — про що докладніше може сказати присутній на салі сен. Черкавський. З приватної своєї ініціятиви Синод теж нічого не видав. Митрополит оголосив навіть, що треба складати по 100 зол. на видання українського Престольного Евангелія: чимало парафій тих 100 зол. зложило, але з Евангелія і досі немає сліду. Взагалі видано покищо в Польщі з української богослужебної літератури одну одніську книжку о. Табінського: „Наука про богослуження українською мовою“. Нема теж підручників для теольогічного факультету. Інспірований Станіславом Ґрабським в лютім 1926 р. митрополит припинив допомогу отже й унеможливив дальшу появу „Духовної Бесіди“, так, що Синод не видає ані української книжкової ані часописної церковної чи взагалі моральної літератури.

А може Синод взагалі нічого не видає, не маючи на книжки й часописи грошей? Ні, видає, але в церковно-славянській або російській мові і бере ще за ті видання окремо грубі гроші від українських мирян. Недавно вийшов „Требник“ — коштує 20 зол., „Часослов“ — 10 зол. По російськи видали нпр. підручники на кожну клясу жіночої школи: „Для добрыхъ дѣтокъ“. Виходить, що російські діти (їх і нема!) є „добрі“ і заслуговують на шкільну книжку, а українські „злі“ і книжок їм не треба! Характеристичною є термінольоґія офіціозу св. Синоду, російського „Воскресного Чтенія“: Україна й українська мова звуться там „Юг“ і „мѣстное нарѣчіе“. Недавно видано цілу серію „святих образків“ з нагоди „роковин“ походу Вранґеля або Корнілова, або знову з підписом „Передача ген. Колчаком власти ген. Денікіну“. Цим скандалістика видавничої діяльности митрополії ще не вичерпується. Синод довго субсидіював російський політичний щоденник у Варшаві „За Свободу“; колиж перестав — існував плян видавання окремої власної „русской“ політичної газети. Щодо стежения за мораллю у своїх видавництвах, то про це кажуть нпр. романи, які друкуються у „Воскресному Чтенію“, де явно зогиджується монаший стан. На синодальному „книжном складѣ“ (у книгарні) найдете навіть неморальні книжки — аби російські; української літератури, що є там, можна по катальогах зрахувати точно 31 українських брошур, здебільша Огієнка і Табінського.

Дискусія. Пос. Хруцький пригадує, що коли українці творять у Польщі 2/3 православія, то рештуючу 1/3 заповнюють білоруси. Російського народу в Польщі взагалі нема, є лише розкинені одиниці на всяких посадах і політична російська еміґрація. Ще більше від українців покривджені в Польщі православні білорусини. — Сен. Черкавський дає пояснення про Видавничу Комісію, створену після почаївського зїзду. Головою тої комісії був митрополит Денис. Він її не скликував а всі пригадки легковажив. Оповідання промовця про те, як то митрополит за кожною новою зустрічю хвалився тими самими кількома першими сторінками української Престольного Евангелія, дальше яких друкування книжки не пішло, викликує на салі вибухи сміху й оклики обурення.

Принятттям запропонованої референтом резолюції закінчилися наради в перший день Зїзду. Ціла саля стихійно інтонує могутній „Заповіт“.

Другий день зїзду. В год. ½9 зранку д-р Річинський починає прегарний 2 годинний реферат про українізацію Богослуження („Задоволення реліґ. потреб української православої людности в справі Служби Божої“), вислуханий авдиторією з великою увагою і перериваної часто рясними оплесками.

Короткий зміст:

Українізація православної Церкви мусить іти в трьох напрямках: 1) Українізації богослужень, 2) відновленні старих українських церковно-народніх звичаїв і 3) повернення мирянам права голосу в адмін.-господ. управлінню. Першим і головним аргументом св. Синоду проти українізації Православної Церкви є заміт, що до Церкви не можна вносити національних моментів, бо Церква є інтернаціональна („ні Еллін ні Юдей“), інакше, мовляв, у Церкві заведеться „політика“. Цей заміт є звичайною нісенітницею. Національне питання в церковному житті випливає зразу з самого факту користування якоюсь мовою у молитві. Реліґія кожного народу носить печать духа даної нації. Прелеґент наводить короткий історичний огляд ународовлення Церков у сербів, сирійців, коптів, наддніпрянських українців та ін., при чому дає яскраві приклади боротьби їінших народів за національний характер хн ьої Церкви. Коли церковна влада йде проти вимог вірних, то ця боротьба доходить іноколи аж до барикад і саме тоді заводяться суто політичні сутички (так було й у самому Луцьку при спробах одібрання православного Собору). Молитва є безпосереднім виливом почувань людини перед Богом: від маленької дитини до смертної постелі моляться люди своєю рідною мовою. Надзвичайно сильний є вплив національного духа на церковне мистецтво (церковна архитектура, малярство, — представлювання святих у національних одягах). Вже й у нас українців існує ціла література про українську церковно-мистецьку творчість (цитує авторів). Кожний нарід вносить у свою церкву автоматично свої народні обряди з релігійною закраскою (великодні пасхалії у Вел. Пятницю, колядки співані в церкві, свято Маковея). Щодо мови богослужень, то в найдавніших часах була нею грецька, сирійська, коптійська, латинська; з IV. віку — вірменська, ґрузинська, етіопська. В IX. віці з кирило-методіївською реформою увійшла до церкви місцева мова македонська, моравська, болгарська. Прелеґент подає огляд історії староболгарської (старославянської) мови в церкві на Україні: відкіля там взялася і які дії переходила. Процес акомодування церк.-слав. мови до українства започаткований дуже давно. Особливо сильний рух за українізацію церковної мови в XVI. столітті. Прелеґент наводить тексти з церковних книг старослав. мовою — нікому незрозумілі. Цитує Памву Беринду про незрозумілість церк.-слав. мови. Називає по черзі всі аргументи на потребу збереження церк.-слав. мови і чудово збиває їх. Коли послухати аргументу, що церк.-слав. мова має місію обєднювати усіх славян, то послідовно треба би викинути зпоміж славянства всіх тих чехів, сербів, болгар, поляків і українців, які ввели або вводять у свої церкви рідну мову. Дальше прелеґент наводить цитати з церковних текстів з II половини XVI. віку, що повстали під українізаційним натиском: мова цих текстів на прочуд зближена до нинішньої живої української мови. Вкінці подає перегляд боротьби за українізацію православної Церкви в Польщі, наслідком якої чути з одного боку голоси отверезіння посеред поляків і самих москалів (цитати з газет), та з другого боку—бішена дурійка чорносотенного вищого духовенства, тут і там підтримуваного все ще урядовими місцевими чинниками. Бурю протестів викликає пригадка на кілька конкретних випадків із церковної політики поліського епископа Александра, який спірається на поліське воєвідство, що писемно погрожує священикам репресіями за прихильність українізаційному рухові...

І. К—н.

(Докінчення буде.)

Вічевий рух.

Николаїв.

В неділю дня 5-го ц. м. заходом Пов. Нар. Комітету Українського Національного Обєднання в Миколаєві відбулося на обійстю читальні „Просвіти“ велике віче, на яке крім місцевих прибули громадяни з сіл: Демні, Дроговижа, Устя, Розвадова, Пісочної, Надітич, Черниці, Крупська, Роздолу, Березини, Стільська, Ілева, Волі Великої, Тростянця, Радива та з Вербіжа, Бродок і Глухівця львівського повіту. Велике подвіря читальні показалось за малим, щоби помістити так велике число — бо поверх 2000 вічевиків. Українське жіноцтво виказало велике заінтересування політичними справами своєю численною участю у вічу. Слід підчеркнути, що так велике заінтересування політичними справами в повіті, це добуток організаційної праці голови Пов. Народного Комітету п. Колодія Миколи і п-і меценасової Довбачевської. Від влади крім повітового команданта поліції і місцевого постерунку явилося ще 10 поліціяв і 10 членів місцевої „стражи пожарней“. Віче відкрив короткою промовою п. Колодій Микола. До президії вибрано п. Пришляка Михайла і Козинського Миколу. З черги предсідник представив присутнім делеґата Центрального Комітету партії п. Ерстенюка Дмитра зі Львова та уділив йому голосу. Він привитав присутніх іменем партії та в довшій промові представив положення українського народу під

Роман Купчинський.

Під Бурканoвом.

(Спомин про Данила Щербаківського.)

Нераз якийсь випадок чи людина вилетять з памяти до тої міри, що здається, немов вони ніколи не іствали. Але нараз якась подія відслонить у души припалу пороком стінку і забуте встає перед очима ще виразніше як колись.

Так і з Данилом Щербаківським...

Передчасна трагічна смерть його пригадала мені один випадок, ще з р. 1915, що під впливом сумної вістки з Києва струсила зі себе попіл забуття і станула мені перед очима.

Перший полк УСС. ступав на Бурканів, подільське село над Стрипою. Був ясний, горячий літний день і стрільці падали просто з утоми та спраги. Відбита від Карпат російська хвиля котилася назад через Болехів, Галич, Гнилу Липу. Над Золотою Липою здержалась, щоб дати відпір наступаючим німецько-австрійським військам.

Бурканів знаменита позиція від сходу. Горби, що за рікою, панують над рівниною і в ясний день одна людина не підійде незамітно. Щож говорити про полки, бригади, корпуси!?

Всі знали, що над Стрипою буде „горячо“, і всі ждались до цього. Осторожно підсувалися стежі, ще осторожніше підходила боєва лінія, скривалися по видолинках обози. Над усім висіла тиша, зловіща і непевна, яка тільки буває перед битвою. Навіть перед бурею нема такої.

Полк УСС. підходить до ріки.

Ізза горбів гуркнув грохіт — один, другий, третій. Білі димки розірваних шрапнелів розцвилися за розстрільною. Це російська артилерія почала бій.

Загреміли й австрійські пятнацятки і понад голови наступаючих понеслися стрільна ген, за Стрипу.

Почалося...

Сполошена тиша пурхнула з подільських піль і полетіла кудись, а на її місце впав клекіт скорострілів, рев гармат і вибухи стрілен.

Стрілецька ростріль̀на то встає, то біжить, то падає. Дивним дивом російська артилерія не робить їй шкоди. Просто чудо якесь. Шрапнелі розриваються за високо, гранати вибухають там, де ростріль̀на перед хвилею була, або за хвилю буде. Щастя мають Усусуси.

Зате мадяри, що наліво від УСС. мають великі втрати. Ось цілий рій сховався за корчем терний: спочити, видихатись хвильку. Вмить за горою бухнуло і вже терновий корч полетів угору. А з ним разом пошматовані тіла мадярського роя. Одинацять їх було, ні один не остав у живих. Ось пробоєва сотня мадярського полку вже над рікою, біля дротів. Скоростріл ізза ріки затріскотів, ґранати артилерії загаркали і ледви третина спасла життя.

Стрільці йдуть ненарушені. Вже й дроти російські перед ними, а ледви двох-трьох ранених і то від крісових куль або гармат, що стріляють з боку. Батерія, що бє з Бурканова, не шкодить їм.

— Попилися старшини! догадується хтось із наших.

Але з піхотою буде біда! Австрійська команда дістала відомість, що над Стрипою в окопах осталося *„elf betrunkene Kosaken“* та тяжко відпокутувала це. Мадярський полк, що рванувся на одинацять козаків, має сорок відсотків страт.

Стрілецькі стежі вивідалися краще. Над Стрипою окопи обсаджені досить густо і тому стрілецький полк підходить осторожно, використує кожну догідність терену.

Перед російськими дротами маленький вал. Швидко западає за нього перша розстрільна. Бурканівська батерія сипле залізом на них, але якже зле. Ні одного поцілу, все за коротко, або за довго. Пробоєві стежі вже при дротяних проволоках. Протинають переходи — незамітно і справно. Що правда грають проти них два російські скорострили, але безуспішно.

Нараз усе стихає.

Мовкнуть скоростріли, німіють гармати. Очевидно російські, бо австрійська артилерія подвоює вогонь і підсувається щораз то ближче.

Перед полком УСС тиша...

Розстрільна кинулась на дроти. Ледви кільканацять перестрашених стрілів крісових привитало їх. Значиться: ворожий відступ.

Стрільці вже над рікою а там: лавки, дошки на розірваний міст і вже стежі на другому боці.

Ворог зовсім затих.

До перших наших стеж підбігає якийсь хлопчина.

— Тікають усі! — кричить радісне махаючи капелюхом.

Справді! В російських окопах ні живої душі. Тільки запах москаля, що як доготь з махоркою — ще снується ровами. Де-не-де валяється якась скринька чи коробка. Більш нічого, бо москалі мистці у відвороті.

Переправляємось уплав на конях через Стрипу. Четар Стронський мало не потонув, бо ми змилили брід.

Швидко на другий беріг і чвалом на попівство. Там моя рідня: мама, сестра, швагер.

Привитання, оклики, радощі — як звичайно в таких випадках.

Врешті починається спокійніша розмова.

— Дуже вам десь докучили російські гармати — питається мама.

— Ні, мамо, навпаки. Нічого нам не робили. Так зле били, що аж дивно.

Мама сплеснула руками.

Польщею. По обговоренні політичного положення бесідник живо і яскраво появсняв виборчу ординацію та вказав на велике значіння побіди українців при виборах до громадських рад. Промовляли ще о. Колодій і п. Проців. Хоч час від часу перепадував дощ і перешкаджав вічевикам, то вони обєднані одним горячим почуттям патріотизму, видержали до кінця віча.

Ходорівщина.

Пов. виборчий комітет Ходорівщини веде живу акцію завдяки рухливости і жертвенности його членів. Збирається гроші на виборчий фонд, а крім того вісім жінок віддало до диспозиції пов. комітету на кожну неділю та свято свої коні до обїздки по селах. Переведено досі організацію 24 громад на всіх 42 ходорівського округа. І так 8. V. відбулися дов. наради в Бортниках, в Деиндові, в Загіречку і в Жираві. Дня 10. V. в Молодиньчу, 13. V. в Дулібах, 15. V. в Ліщині і Новосілках, 16. V. в Підлісках, 22. V. в Берездівцях, Гранках, Кутах, Тужанівцях, Станківцях, Волятичах, Черемхові, Орішківцех і Киселі, вдруге в Підлісках Жираві, 23. V. в Вербиці, Підгірцях і Ляшках, 26. V. в Добрівлянах, 29. V. в Підністрянах і Чорториї, вдруге у Станківцях і в Сугрові. Надто 24. V. відбулася окружна дов. нарада делегатів усіх громад у Ходорові при участи понад 90 осіб. Довший реферат про значіння виборів до гром. рад виголосив д-р К. Троян. В дискусії забирали слово: о. Пойдин, пані Глинська, Гр. Ковальчук з Борин, П. Мацкула з Камінки, Мода з Оттиневич, В. Мись з Ліщиня та ін. З ходу нарад виявилося, що на місцях діються зловживання, як в Оттиневичах, де ввесь двір з ріднею, себто жінка, всі діти та вся служба вписана в І. колі, в Вербиці власник двора присвоїв собі ціле І. коло і половину другого і т. д. Супроти такого стану пов. комітет має важку роботу бути всюди на місцях і допомагати всюди справляти листи шляхом рекламацій, яких взірці роздано в більшій скількости по селах.

Львівщина.

5. червня відбулося віче в селі Черепині і довірочна нарада в Милятичах коло Львова. На вічу в Черепині, майже виключно українськім селі, зібралося до 200 осіб. Зібрані вислухали реферату про політичне положення українського народу під Польщею і про вибори до громадських рад та ухвалили відповідні резолюції. В Милятичах відбуто довірочну нараду, на якій обговорено справи виборів до громадської ради. Милятичі в більшости замешкалі поляками, але і серед невеликого гуртка українських селян слідне було велике зацікавлення виборами до громадських рад і зрозуміння їх значіння для громадської господарки і для положення українського народу взагалі. На вічу в Черепині і на нараді в Милятичах реферував делеґат Центрального Комітету Обєднання д-р Любомир Макарушка.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку (Львів, Ринок ч. 10. І. пов.) на щадничу книжечку ч. 7910.

Наглий суд над Ковердою.

Варшава, 14. червня 1927.

Завтра, себто 15. червня, стає перед наглим судом убийник пос. Войкова, Коверда. Боронять адвокати: Андреєв із Вильна, Пасхальський, Етінгер і Недзельський з Варшави. Тому, що розправа буде нагла, пошкодовані, себто уряд СРСР. і вдова по Войкові не можуть виступити з цив. процесом, бо процедура наглого суду виключає цивільний процес. Предс. суду покликав на свідків бувш. шарже д'афер у Льондоні Розенгольца й урядовця більшовицького посольства Григорієва, який супровожав пос. Войкова на двірець. Від Розенгольца, який тепер є у Москві, прийшла телеграма, що на домагання суду виїздить нині з Москви і приде нині в год. 7. веч. до Варшави, щоби ставути в суді в характері свідка. Оборона віднеслася до суду, щоби покликав шістьох свідків, переважно з Вильна, для ствердження політ. поглядів Коверди, який є ворогом большевизму і на тім тлі поповнив убивство. Оборона буде старатися ухилити наглий суд, виходячи зі заложення, що цю справу повинен розглядати звич. суд. Коверда, як його повідомлено, що стане перед наглим судом, був зовсім спокійний. Оборонці заявили, що не хочуть боронити Коверди разом із адв. Недзельським (Недзельський це знаний оборонець із процесів ендецьких політиків). Нинішний день рішить, хто буде боронити Коверду перед наглим судом. Є чутки, що до Варшави приїздить із Парижа петроградський адвокат Каразімов, спеціяліст карного права, щоби боронити Коверду. Одначе виринає питання, чи польські власти допустять Каразімова до розправи, хоч рос. карна процедура, яка досі обовязує в бувш. Конгресівці, не робить ніяких застережень щодо цього.

Коли польський уряд відповість на ноту СРСР?

Варшава, 14. червня 1927.

Польський уряд відповість на другу більшовицьку ноту мабуть аж після поворoту мін. Залеського з Парижа. Мін. Залеський є тепер у Женеві, а відтам їде 18. ц. м. до Парижа, щоби взяти участь у похоронних церемоніях Словацького.

Збільшення армії на Україні?

Варшава, 14. червня 1927.

Є чутки, що армію на Україні, яка творить першу резерву на випадок мобілізації, а яку покликувано у мин. роках на 3-тижневі вправи, покликано під зброю на чотири місяці. Більшовицькі власти пояснюють це конечністю доповнення військового виобразування резерв. Так армію на Україні збільшено о 300.000 людей.

Воєнний стан у Москві і Ленінґраді?

Берлін, 14. червня 1927.

Аґенція „Тел. Уніон“ повідомляє з Риґи, що в кірґізькій республиці прийшло до кровавих сутичок між кірґізами і червоноармійцями. Проголошено воєнний стан. В Москві і Ленінґраді нібито також проголошено воєнний стан. В день похоронів Войкова переведено в Москві богато арештувань, м. і. серед урядовців комісаріяту торговлі. Богато членів компартії домагалось від центр.-комітету скликання надзв. конґресу партії, на якім обговорено би внутр. і закорд. положення. Сталін і його ґрупа заявились проти скликання конґресу, бо бояться інцидентів, до яких могло би прийти підчас нарад.

Третя нота СРСР?

Варшава, 14. червня 1927.

Жидівський „Момент“ повідомляє, що нині вручить Літвінов польському послові у Москві третю ноту більшовицького уряду. Нота домагатиметься негайного виконання домагань уряду СРСР. Політбюро заакцептувало поступовання Літвінова і поручило йому, щоби зажадав від Польщі виселення рос. еміґрантів, бо в противному разі уряд СРСР не здержиться перед далеко йдучими репресіями аж до зірвання дипл. взаємин.

Чічерін вертає до Москви.

Берлін, 14. червня 1927.

Чічерін переговорює тепер з представниками німецького промислу і торговлі і з урядовими колами, щоби одержати більші кредити і доставу машин із Німеччини. В середу Чічерін вертає до Москви, щоби обняти урядування.

Наради в Женеві.

Берлін, 14. червня 1927.

„Берл. Тґбт.“ повідомляє з Женеви, що підчас учорашніх нарад Штреземана з Чемберленом і Бріяном обговорювано деякі европейські справи, м. і. більшовицько-польський конфлікт. Чемберлен зазначив, що конче треба вдержати мир у сх. Европі.

Декрет про скликання соймової сесії.

Сенату не скликано.

Варшава, 14. червня 1927.

Президент Польщі підписав нині декрет, який скликує сойм на 20. червня. Тому що в декреті не згадується про день отворення, слід розуміти, що сойм матиме наради того самого дня. Маршалкові сойму Ратаєві вже доручено декрет про скликання сойму. В політичних колах звертають увагу на факт, що письмо про скликання сойму доручено лише марш. Ратаєві, а марш. сенату Тромпчинський досі такого зарядження президента річипосполитої про скликання сенату не одержав. Кажуть, що сесія сенату буде скликана в найближчих днях.

Біржа.

Гроші.

Американський доляр 8·91·50, канадійський доляр 8·88·50—8·89, Банк Польський платив за доляра в готівці 8·89, за Ню Йорк 8·91, за англійський фунт 43·34, швайцарські франки 171·59, французькі франки 34·88, бельгійські франки 24·75, італійські ліри 49·10, голяндські ґульдени 357·40, чеські корони 26·44, шведські корони 238·40, данські корони 238·10, норвежські корони 230·40, австрійські шілінґи 125·51, німецькі марки 211·00, данціґські ґульдени 172·00.

Збіжжя.

Пшениця дворська 54·50—55·50, пшениця селянська 52·25—53·25, жито гал. 45·50—46·50, ячмінь на мливо 37·50—38·50, ячмінь пастівний 35·50—36·00, овес 37·00—35·00, кукурудза румунська 28·00—28·50.

НОВИНКИ.

— **Арештування й ревізії на Волині.** Влада безпеченства перевела на терені волинського воєвідства около 60 ревізій серед російських еміґрантів. Арештували богато осіб.

— **Звільнення з тюрми.** Довідуємося, що відповідального редактора „Світла“ Івана Хабу звільнили з тюрми.

— **Відносини в краківській вязниці при окружнім карнім суді.** Відносини в краківській тюрмі св. Михаїла дуже прикрі для наших вязнів. Більша їх частина сидить в маленьких келіях на купі між ріжними переступниками, як злодіями, вбійниками і т. ді. В келії де є місця найбільше на два ліжка, мусить міститись чотирох і пятьох вязнів. Панує там страшна задуха. По стінах лазять масами блощиці, бльохи а по підлові стоноги. Те саме буває дуже часто в їді, де крім вище згаданих присмаків стрічається півметрові шнури, шмати, каміння і т. д. Декотрі наші вязні сидять зовсім окремо на другім і третім коритарі за подвійними кратами а навіть і потрійними. Дозорці, так звані відділові поводяться з вязнями не поправно. Наганяють наших вязнів до шурування підлоги по келіях, котру то функцію мають сповняти послугачі, або вязні засуджені. Сам начальник вязниці поступає з нашими людьми добре. Натомість інспектор запроваджує нові порядки, яких по інших вязницях Польщі нема. Нічого нашим людям узглиднити не хоче. Примушує в часі походу носити руки взад і т. д. Лікар вязниці пізнає недугу нашого вязня здалека, без ніяких оглядин, стануваши тільки на порозі амбулякторії. Хороба вязня залежить від опінії дозорця-відділового, як той скаже фельчерові, котрий є при лікарі, так лікар зробить. Одним словом в краківській тюрмі відносини для наших вязнів невимовно важкі.

— **Фаталісти.** Навязуючи до вбивства пос. Войкова, варшавські фаталісти кружать тепер біля прізвища атентатчика і його жертви, намагаючись вичитати в них якінебудь фаталістичні знаки. Їх заходи дали вже деякі наслідки, а саме дійшли вони до цікавого висновку, що прізвища Вой-ков Ков-ерда, підписані під собою, читаються однаково рівнобіжно і прямовісно. На основі цеї припадковости твердять вони, що доля одного і другого була нерозділько звязана зі собою. Ну, розуміється, тепер кожному ясно, що їх доля звязана зі собою, але що з того слідує далі? На це питання поки-що не маємо відповіди.

— **Комунікат.** Редакція „Львівського Адресового Скоровідда“, приступаючи до оброблення IV. річника, просить всіляні державні уряди, комунальні, також державні і громадські інституції, як також всіх інтересентів про надіслання приватних адрес.

— **Кровава бійка на віденськім університеті.** На віденськім університеті прийшло до завзятої бійки між студентами націоналістами і соц. демократами. Було богато тяжко ранених. Університет на той день замкнено. Причиною бійки був заповіджений соц. студентами відчит „Соціялістичний *Numerus clausus*“.

— **Батько Войкова був жидом — австрійським горожанином.** Один варшавський часопис пише про покійного пос. Войкова, що він був жид. Батько Войкова жив у Хорватії і був горожанином австро-угорської монархії. З фаху був ґімназійним учителем, що давно виеміґрував до Росії і там оженився з московкою. З того подружа вродився син, убитий тепер пос. Войков. Що торкається заміток, що пок. пос. Войков брав участь у вбивстві царської родини, то він мав у пьому стільки спільного, що в тій губернії, де вбито царську родину, був харчовим комісаром.

— **Іспит зрілости в приватній українській ґімназії** „Рідної Школи“ в Яворові відбувся в днях від 7. до 10. червня 1927 р. під проводом делеґата кураторії д-ра Володимира Левицького. Іспит зрілости зложили: Бик Юліян, Борис Володимир, Бучко Василь, Вербенець Лев, Давидович Богдан, Давидович Нестор, Кон Марко, Кульчицький Роман, Купновицький Гриць, Маренін Ольга, Новицький Степан, Оленський Осип, Паньчишин Михайло, Пулик Олекса, Скальський Евген, Тайхер Хаїм, Чайківський Микола, Шляйдер Хаєс, Шумилович Ярослав. Репробовано на пів року 5 абітурієнтів а один відступив від іспиту.

— **Більшовики видаляють усіх анґлійських горожан із СРСР.?** „Тел. Уніон“ повідомляє, що більшовицький уряд хоче видалити всіх британських горожан із СРСР, нібито у відповідь на концентрацію англійських військ в Індії. Уряд СРСР. почав концентрувати військо в Туркестані, Бухарі і Монголії.

— **Спис розстрілянних більшовиками політичних вязнів.** Московська преса містить комунікат Зединеного держав. політичного управління (ОГПУ), у якім подано спис 20 розстріляних „контрреволюціонерів“: 1) Павло Долгоруков, бувш. князь, що мав бути провідником закордонної монархістичної організації і нелеґально перейшов із Румунії на територію СРСР.; 2) Ельвенгрен, бувш. штабовий рітмайстер, що разом із англійським офіцером Рілеєм, (членом англійської тайної поліції) брав участь в організуванні атентату на Чічеріна, коли цей із більшовицькою делеґацією переїздив через Берлін на женевську конференцію. Ельвенгрен дістався нелеґально до СРСР. у 1926 р.; 3) Малевич-Малєвський бувш. ґвардійський офіцер. агент тайної англійської поліції в Персії, якого в 1927 році вислано до СРСР. задля шпіонажі; 4) Євреїнов, бувш. царський консуль, урядовець державного банку СРСР., він виконував шпіонську службу для Годґсона; 5) Скальський, бувш. дворянин. Він давав англійському шпіонові у Фінляндії, Бунакову, подробиці про воєнний промисл СРСР., 6) Попов, бувш. офіцер, що вернув із Франції, щоби на припоручення бувш. царського амбасадора Маклакова ділати контрреволюційно; 7) Щегловітов, син ґенерала, займався шпіонажею для закордонних штабів; 8) Вишняков, бувш. присяжний повірений (адвокат), учасник монархістичної організації, був у взаєминах із еміґрацією; 9) Сусалін, бувш. полковник врангліївської армії, організатор невдалого атентату на Красіна в 1926 році; 10) Мураков, купець, що фінансував діяльність монархістичної організації в СРСР.; 11) Павлович, бувш. голова київської організації „Двуглавий Орел“; 12) Нарышкін, бувш. офіцер, що сповняв шпіонську службу для цілого ряду закордонних заступників у Москві; 13) Попов-Каратов, бувш. капітан, що з аґентом румунської тайної поліції Уренюком передістався на Україну, щоби організувати ватаги; 14) Мікулин, бувш. камергер, бувш. член державної думи, власник помешкання, у якому скривалися терористи, що приходили із закордону; 15) Личев, бувш. офіцер, сповняв шпіонську службу членові англійської місії Чернокові; 16) Короненко, бувш. капітан колчакової армії, що достарчав Годґсонові військові документи; 17) Соломон Гуревич, який старався виконати атентат на Буха-

— Бачите, який чесний чоловік, оттой командір!

— Котрий мамо?

— Щербаківський.

— Данило може?

— Здається, що Данило. Він українець, старинні річі дуже любить.

— То він напевно! Щож він стоянку мав у вас?

— Так! Був у нач три дні. Дуже милий і коханий. Зовсім як свій. Приїхав зі своєю батерією до Бурканова і зараз прийшов сюди. Гілюська не було дома, Стефа пішла кудись також, чи не до Медицьких, а він приходить і: „Цілую ручки пані добродійки“. Я кажу: „Чи ви не Галичинин?“ „Чому“ питає. „Бо говорите так як наші“. „Ні пані“ каже „я з Великої України, але часто бував у Галичині“. Ми розговорились, а він просить ключів від церкви. Я боялася дати, а він засміявся тай каже: „Пані добродійко, я нічого не вкраду. Але завтра-позавтра буде тут може бій, то шкода булоб, як би які старі образи або щось іншого пропало чи знищилось“. Ми пішли до церкви, він подивився на все і каже „нема тут нічого такого“.

Сестра не витерпіла, щоб і собі не докинути пару слів.

— Знаєш, а який симпатичний був. Не крився нічого, що він українець. Вчора мама так на жарт просила, щоб не стріляв на стрільців, бо там їх син є, а він вивів нас на горб і показує: „Ось звідси надходять два стрілецькі куріні. Будуть наступати на Бурканів. Я вже вашому стрільцеві дам!“ Мама тоді зачала просити вже на правду. А він так якось сумно дивився на доли, звідки ви мали прийти.

— А нині — каже мама — прибіг до нас, веселий, мовби нічого. Тут кулі бють, що голови не можна показати, ми всі в льоху, а він відшукав нас таки і прийшов попрощатися. „Ну, пані добродійко — каже — за дві-три годині будете вже мати свого сина. Цікаво, чи буде дуже нарікати на мене“. Вибіг і за хвилю ціла батерія відїхала кудись.

Оповідання матери і сестри отворили мені очі. Ось чому „бурканівська батерія“ так зле стріляла нас. Щербаківський докладно знав, куди будуть наступати стрільці і він нарошно стріляв зле. Зате мадярам дісталося вдвоє більше.

Вістка про трагічну смерть Данила Щербаківського виввала в моїй душі оттой жмуток споминів. Не мав я чести знати особисто Покійника, але його велику душу знав з писань і праці, а його золоте серце побачив я на спрацьованій долоні моєї матери.

Нехай той жмуток споминів буде грудками галицької землі на його передчасний гріб...

Від усіх тих, яких він не закопав передчасно своїми гарматами в памятний день здобуття Бурканова 1915 року.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

ріва, Рикова і Сталіна; 18) Мазуренко, бувш. офіцер колчаковоі армії, доставляв Ґолґсонові шпіонські відомости про транспортові справи і про військові транспорти; 19) Анненков або Махров-Арсеєв, бувш. офіцер армії Юденича, що 1927 р. приїхав на порученя російських монархістів із Парижа; 20) Мещерський бувш. князь і поміщик, що працював активно для бувш. вел. князя Миколи Миколаєвича.

— Як арештовано пос. Додета. Провідник французьких роялістів і ред. роялістичного часопису „Аксіон Франсез" Лев Доде обвинувачував шофера Пайота, що він був одним із учасників убивства його сина. В процесі за очорнення шофера Пайота засуджено Додета, але він не ставився відсидіти кару, а забарикадувався в льокалі „Аксіон Франсез". Поліція взялася бурити барикади. Около сто молодих Додетових прихильників боронило барикад, кидали в поліцію всіми предметами, що були в редакції. Льокаль після того бою перемінився у звалища. Партер і перший поверх залито водою, бо поліція пустила сильну струю до льокалю. В сутичках було ранених около 40 людей, з тих 3 тяжко. Трицятьох оборонців арештовано і віддано до поліційних арештів, а 20 вийшло добровільно з льокалю. Додета арештовано.

— Справа розстріляного фінляндського полковника Ельвенґрена. Розстріляння в Москві полковника Ельвенґрена — котрий є фінляндським горожанином — викликало велике обурення у Гельсінґфорсі, яке висловилося у статтях столичної преси. Фінляндське міністерство закордонних справ поручило фінляндському посольству зажадати відповідних вияснень.

— Звільнення зі слідчої тюрми в Кракові. Як відомо, в липні минулого року арештовано і відставлено до краківської вязниці Соболя Івана, студента з Храпарівки коло Порохника (пов. Ярослав). По десяти місяцях і кількох днях, випущено його дня 27. травня ц. р. з слідчого арешту на підставі письма прокуратури *St 6457/102/26*. По випущенні його з вязниці св. Михайла, відставлено на поліцію під „Телеграф" в Кракові. Там арештували його другий раз і тримали два дні, кажучи, що краківський суд пошукує його. Коли той просився, щоби сейчас його відставлено з поворотом до вязниці при суді, з котрої щойно перед 5 мінутами вийшов, поліція почала зволікати. Щойно по переведенні всяких довжезних формальностей на поліції, та по списанні протоколу, сказали йому, що пошукують його іменника. З цього виходить, що Соболь сидів поверх 10 місяців у тюрмі зовсім невинно за когось иншого.

— Окружний Здвиг „Сокола-Батька" у Львові в дні 19. червня ц. р. — як довідуємося — буде справдішнім святом цього найстаршого українського руханкового Товариства. Добірна і гарна програма на цей святочний день і діяльні члени здвигового комітету, дають повну запоруку, що 19. червня на майдані „Сокола-Батька" (біля стрийської рогачки) побачимо тисячі руховиків і прихильників великої ідеї: єдности, сили, карности в сокільських рядах. Закликаємо всіх охочих бачити радість життя, зорганізованість і послух сильних мязів українських рухаників не забути прийти цього дня на площу „Сокола-Батька", прибути з далека і близька, молодих і старших а певно свого труду і невеликих коштів — бо вступ на площу дешевий — не буде ніхто жалувати і побачить те, що кожного свідомого українця радує. А може аж тоді здійсниться загальне бажання, що в кожнім українськім селі й місті буде руханкове, чи пожарно-руханкове товариство, де будуть гуртуватися молоді й старші, щоби закріпити здорове життя й поширити щиру громадянську працю.

— Автомобільові катастрофи за два дни. На розі вул. Кубалі і Пілсудського зударилися два авта ч. 8330 і 7856. Друге авто гнало з недозволеною скорістю. Наслідком сильного зударення пасажири першого авта, примар заг. шпиталю д-р Липинський і лікар Ратункової Стації д-р Адамик вилетіли з авта і потовклися тяжко на цілім тілі. Оба авта були ушкоджені. — За Замарстинівською рогачкою в напрямі Голоска їхав одноконною різник Червець. Віз закуплену безрогу. Тою дорогою надігнало заграничне авто „Прага 1927", воно впало на віз Червеця, вбило коня на місці. Червець, що вилетів із воза, зломив собі ногу і був тяжко ранений в голову. Раненого Червеця відвезено до шпиталю. — Дня 12-го червня авто ч. 3794, наїхало на розі вул. Коперника і Словацького на 40-літню Марію Кархан; вона потерпіла богато контузій і струсення мозку. В тім самім часі якийсь мотоциклїст наїхав на тім самім місці на товпу, що зібралася з цікавости. Мотоцикль ранив тяжко Ант. Фалендовича. — В середмісті авто переїхало 66-літнього котляра Ціхоцького. Всіх відвезено до шпиталю.

— Кінець афери з відтятою ногою. Віденське асекураційне т-во Анґльо-Данубіян погодилося з інж. Мареком, який відтяв був собі ногу, щоби одержати асекурацію. Т-во виплатить Марекові до 14-ох днів у готівці 240 тис. шілінґів, себто около 35 тис. долярів. Оборонці Марека пішли на угоду, тому що цивільний процес міг тревати довгі літа а шанси їх клієнта могли при цьому погіршитися.

— Намагане самовбивство й убивство. Дозорець дому при вул. св. Михайла 3. Станислав Клюг підрізав собі бритвою горло. Потім скоро побіг до ресторану при вул. Косцюшка 1. і хотів підрізати тою самою бритвою власницю того ресторану Ганову. Порізав Ганову по лиці і по горлі. Опісля Клюг упав непритомний на землю. Причина того вчинку покищо невідома. Обоїх відвезено до шпиталю.

— Смерть під колесами автомобілю. На Академічній площі авто переїхало емеритованого скарбового радника 75-літнього Романа Вітошинського (батька знаного слідчого судді Романа Вітошинського). Радник Вітошинський помер. Шофера Бізанца арештовано.

— Дитина в кошику. Якісь дві жінки підкинули около год. 10. веч. у брамі камениці при вул. Кляйнівській ч. 4. около двотижневу дівчинку, завинену в ганчірки й поміщену в кошику.

— Чоловік убив жінку. В селі Гадах біля Косова 30-літній Петро Скрипчук убив свою жінку Варвару. Вбийник утік. Його шукає поліція.

— Літак-ліліпут. Одна велика німецька фабрика взяла патент для Німеччини, Анґлії, Голяндії та Данії на модель аероплану-ліліпута, придуманого інжиніром Клемом, відомим уже в світі техніків завдяки своїм моделям великих машин. Новий літак-ліліпут — це тип загально доступного апарату для людей небогатих. Своїми розмірами новий апарат не більший від автомобіля на 6 місць. Він заосмотрений мотором з двома циліндрами і може дати скорість 120 кільометрів на годину тоді, коли автомобіль або потяг мають пересічну скорість 75 км. на годину. Зужиткування бензини для перелету з Відня до Копенгаги не перейде вартости 160 фр. франків. Апарат буде коштувати 500.000 фр. фр.

— Мука дешевіє. На конференції у львівському воєвідстві представники млинарського промислу заявили, що з огляду на дешевіння жита годиться обнизити від понеділка 13. червня ціну житньої муки на 3 сот. на кг. Один кг. 60-процентової житньої муки в млині коштуватиме 72 сот. Це потягне за собою відповідну знижку цін хліба вже в найблизшому часі. Також ціну пшеничної муки обнижують власники млинів на 2 сот. на кг., себто на 94 сот. за кг. 40-проц. пшеничної муки в млині.

— Вияснення. В ч. 127 „Діла" з 10-го червня 1927 дописувач зі Зборівщини у звідомленні з наради в справі гром. виборів з 17. травня 1927 перекрутив мою заяву, щодо співпраці УСРП при виборах до гром. рад що отсим спростовую: Неправдою є, що я будучи на нараді в справі гром. виборів дня 17. V. 1927 заявив, що „радикальна партія хоче співпраці з Нац. Обєднанням", натомість правдою є, що я будучи запрошеним на нараду в справі гром. виборів, яка відбулася дня 17. травня 1927 в Зборові, зложив заяву, що українська соц.-рад. партія буде співпрацювати з усіми чесними українцями, які погоджуються з програмою, яку видвигнула УСРПартія в справі гром. виборів. З належною пошаною: *Осип Маланчук.*

— Дирекція Т-ва „Карпатія" пригадує усім нашим Інституціям, Товариствам, Кооперативам і загалові нашого Громадянства, що речинець субскрипції уділових листів небавом кінчиться і тому являється нашим національним обовязком взяти масову участь в субскрипції і не допустити до відібрання концесії одинокому українському Тов. обезпечень на життя і ренти. Субскрипцію переводить Кооперативний Банк „Дністер", який на зложені суми видаватиме уділові листи, що після постанов статуту будуть відповідно опроцентовані, в свойому часі вильосовані та з надвишок Т-ва сплачені. Вартість одного уділового листа виносить 100 зол. Гроші складати в „Дністрі" Львів, Руська 20 з зазначенням „на субскрипцію уділів „Карпатії". 2319 6—7

Відозви і комунікати.

Комунікат Українського Спортового Союза.

Український Спортовий Союз подає до загального відома, що II. Краєві Жіночі Легкоатлетичні Змагання в Перемишлі назначені на день 16. червня ц. р. не відбудуться в тому речинці тому, що нема в той день вільної площі.

Пізніший речинець вище згаданих змагань буде оголошений в часописах, а всі заінтересовані клюби зокрема будуть повідомлені письменно.

Комунікат наших кредитових централь.

Від 1. липня 1927. р., з огляду на загальне обниження процентової стопи, опроцентовуємо всі вкладки до обороту в максимальній стопі: 7% від долярових вкладок до обороту, та 8% від золотових вкладок до обороту.

Отсе подаємо до відома наших Вп. вкладників і заінтересованого громадянства.

Львів, дня 10. червня 1927.

Земельний Банк Гіпотечний у Львові, Центральний Кооперативний Банк „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові і Кооперативний Банк „Дністер" у Львові.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру.

Магерів.
16. VI. Циганка Аза.
Жовква.
17. VI. Запорожець за Дунаєм.
18. VI. Діти Агасфери.
19. VI. Чесна Сусанна.
20. VI. Блакітний лис.
21. VI. Вій.
22. VI. Ой не ходи Грицю.
23. VI. Сирітка Хася.
24. VI. Життя Людини.
Львів.
25. VI. Життя Людини.
26. VI. год. 3·30 Життя Людини, — год. 8·30 Блакітний лис. 1-?

Вступні іспити в прив. жін. гуманістичній гімназії Українського Інст. для дівчат в Перемишлі (з повним правом прилюдности) до I. кл. відбудуться 24. червня (такса 30 зол.), а до кл. II.—VIII. в днях 20.—23. червня ц. р. (такса 80 зол.) Зголошення з метрикою і евент. свідоцтвами шкільними — день перед тим устно або письменно. Приміщення в інтернаті Інститута коштує 80 зол. місячно. — *Дирекція гімназії.* 2325 3-3

Вступні іспити до кляс II—VIII у приватній українській гімназії з правом прилюдности в Рогатині відбудуться 20., 21. і 22. червня ц. р.. (до VIII. кл. тільки за дозволом Кураторії — прохання з поданням мотивів внести негайно на руки Управи гімназії). До I. кляси відбудуться іспити 28. червня о 8. годині рано. — *Чайковський.* 2313 3-3

Вступні іспити до кляс II.—VIII. почнуться в українській академічній гімназії у Львові дня 21. червня п. р. Попереднього дня треба зложити іспитові такси.

На „Рідну Школу" зложили Вп. Роман і Евгенія з Ничів Бряковичі 30 зол. місто повідомлення про своє вінчання і подяк за надіслані желання. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 2572 1—1

Львівська Філія Українського Краєвого Товариства охорони дітий і опіки над молодю подає до загального відома Громадянства, що збірки в часі „Тижня Дитини" принесли доходу в сумі зол. 1265·— 5 ам. дол., 3 чес. кр., 2 леї і 20 італ. цент. — Виділ. 2367 а) 1—1

На „Рідну Школу" зложили через п. Антона Прокопа до каси Кр. Р. Ш. в Перемишлі абітурієнти перемиської української гімназії з р. 1907 з нагоди 20-літнього зїзду 86 зол., за що сердечно дякує — Старшина. 2572 1—1

Вписи до захоронки на Стрийському передмістю (вул. Софії 25) і до всіх кляс (від I.—VIII.) всенародньої 7-клясової дівочої школи ім. Шевченка (вул. Мохнацького 12) починаються 14. червня і будуть відбуватися що дня від 8—12 год. рано і від 2—4-ої пополудни в канцелярії школи (I. поверх). Бідні учениці звільнені зовсім від оплати. Ново зголошуючіся мають предложити метрику, посвідку щіплення віспи і останнє шкільне свідоцтво. 2365 1—4

Подяка.

Львівська Філія Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодою, складає отсею дорогою подяку всім, які своєю помічю причинилися до уладження „Тижня Дитини" і збірок. Зокрема дякує Вп. панні Говиковичівній за сповнення громадянського обовязку, при якім стрінув її прикрий інцидент, при збірці коло Успенської церкви. За це вправді Тов-о не поносить жадної вини, всеж таки п. Говиковичівну дуже перепрошує. За Виділ: *Д-р Юлій Сапчак* голова, *Степан Шуровський* секретар. 2361

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.